

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΣΤΟΝ ΑΠΟΗΧΟ ΜΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗΣ

Η Ελλάδα των Αιγυπτιωτών

Προχθές το απόγευμα έγινε στον φιλόξενο χώρο της ΑΧΕΠΑ στο Ροκντέιλ, η παρουσίαση του βιβλίου «Κυκλάμινο» της Γιώτας Κριλή για την οποία έχουμε ήδη γράψει και θα διαβάσετε σχετικό ρεπορτάζ. Όμως, επειδή στην βιβλιοπαρουσίαση συμμετείχα με μια παρέμβαση για τη σημασία των βιβλίων της εκλεκτής συγγραφέα σε έναν Έλληνα που γεννήθηκε και έζησε όλη του τη ζωή σε ξένες χώρες, μού έγιναν πολλές ερωτήσεις για την χώρα που γεννήθηκε (Αίγυπτο) και γιατί μιλώ τόσο καλά τα Ελληνικά.

Επειδή τα ίδια ερωτήματα μού έγιναν κατά καιρούς και στην Ελλάδα, θεωρώ καλό να γράψω σήμερα για την Ελλάδα των Αιγυπτιωτών, που είναι πολύ διαφορετικά από την αντίληψη που έχουν οι «άλλοι» Έλληνες για την πατρίδα μας. Πρώτ' απ' όλα, οι συνθήκες ήταν διαφορετικές, επειδή πολλές γενιές Αιγυπτιωτών είχαν γεννηθεί και ζήσει στην «φτωχομάνα» Αίγυπτο και δεν ένιωθαν νοσταλγία για την Ελλάδα, ούτε καν να την επισκεφθούν έστω για αναψυχή. Όμως την αγαπούμε με πάθος και είμαστε υπερήφανοι για την καταγωγή μας, επειδή δεν μάζ' άγγιξαν τα πολιτικά πάθη του ελληνικού λαού, πριν και μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Στο περίφημο Αβερύφειο Γυμνάσιο, οι τοίχοι του ήταν καλυμμένοι με γνωμικά ελλήνων φιλοσόφων και φω-

τογραφίες των πρώων, η ιστορία που μάς δίδαξαν ήταν μια εξιδανικευμένη εκδοχή και η κύρια γλώσσα διδασκαλίας τα Ελληνικά, που ήταν και η γλώσσα που μιλούσαμε στα σπίτια μας. Οι διχασμοί ήταν άγνωστοι και δεν υπήρχε διάκριση ανάμεσα στον Βενιζέλο και τον Βασιλιά Κωνσταντίνο παρά τον εθνικό διχασμό στην Ελλάδα. Οχι πώς δεν είχαμε «Βενιζελικούς» και «Βασιλικούς», αλλά ήταν η μειοψηφία, επειδή σαν παροικία βλέπαμε τον Βενιζέλο σαν εθνάρχη και τον Κωνσταντίνο σαν τον στρατηλάτη που μπήκε θριαμβευτής στη Θεσσαλονίκη.

Ο πατέρας μου «μετανάστευσε» από τη Σύμη στην Αίγυπτο σε ηλικία τεσσάρων χρόνων και δεν είχε ιδέα για τη ζωή στην Ελλάδα που δεν είχε επισκεφθεί ποτέ. Όταν, όμως, κηρύχθηκε ο Ελληνοϊταλικός πόλεμος και το γενικό προξενείο ζήτησε εθελοντές που γνώριζαν ιταλικά για να υπηρετήσουν στον ελληνικό στρατό, ο πατέρας μου έσπευσε να καταταχθεί. Απορρίφθηκε μόνο επειδή ο ιδιοκτήτης της εφημερίδας «Ανατολή» στην Αλεξάνδρεια έκανε ένσταση γιατί ο πατέρας μου ήταν απαραίτητος σαν αρχιεργάτης. Ο μικρότερος αδερφός του, όμως, ο θείος Φανούρης κατατάχθηκε εθελοντής, πολέμησε στο Ελ Αλαμίν για μια χώρα που δεν είχε επισκεφθεί ποτέ και πέθανε νεότερος από τις συνέπειες.

Για μάζ' τους Αιγυπτιώτες οι πολιτικοί

και η πολιτική στην Ελλάδα μας ήταν αδιάφορα στοιχεία και δεν κομματιζόμασταν, αν και μετά τον εμφύλιο παρουσιάστηκαν αριστερές οργανώσεις και οι αριστεροί δραστηριοποιήθηκαν. Περισσότερο μάζ' ενδιέφερε ο ελληνικός πολιτισμός με πολιτιστικούς συλλόγους, με θεατρικά συγκροτήματα, χορωδίες, φιλαρμονική και προπαντός την ελληνική Παιδεία με δημοτικά σχολεία, γυμνάσια αρρένων και θηλέων, αλλά και εμπορική σχολή. Στα σχολεία μας η αραβική ήταν δεύτερη γλώσσα με μια ώρα διδασκαλίας κάθε μέρα, όπως τα Γαλλικά και Αγγλικά και όλα τα άλλα μαθήματα στα Ελληνικά, επειδή το επέτρεπαν οι νόμοι του κράτους, γιατί πρέπει να πούμε ότι οι Ευρωπαίοι κάτοικοι στην Αίγυπτο γενικά λειτουργούσαμε σαν κράτος εν κράτει. Οι σχέσεις μας με τους Αιγυπτίους ήταν πάντα πολύ καλές, γιατί -εδώ που τα λέμε- σαν μειονότητα είμασταν χαμηλά στην κοινωνική κλίμακα με πανίσχυρους τούς Αγγλους, Γάλλους, Εβραίους και την αιγυπτιακή άρχουσα τάξη. Η κοινωνική πρόνοια ήταν άγνωστη τότε στην Αίγυπτο, χωρίς συντάξεις, επιδόματα ανεργίας, κηρείας, ασθένειας και υπήρχαν πολλοί Έλληνες φτωχοί που ζούσαν κοντά στους φτωχούς Αιγυπτίους, ενώ οι πλούσιοι Έλληνες ζούσαν κοντά στους πλούσιους Αιγυπτίους. Παρόλα αυτά υπήρχαν περιπτώσεις που εκνευρίζαμε τους Αιγυπτίους και

θ' αναφέρω μια προσωπική εμπειρία, όταν μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ήρθε η εθνική Ελλάδος για πρώτη φορά να παίξει δύο αγώνες, έναν επίσημο και έναν φιλικό. Στον επίσημο αγώνα στο Κάιρο χάσαμε 2-0 και είχαμε εθνικό πένθος επειδή πιστεύαμε πως η εθνική μας ήταν άπτητη. Στον φιλικό στην Αλεξάνδρεια πήγα με τον πατέρα μου και κάποια στιγμή που οι Έλληνες ξεσηκωθήκαμε όταν η Εθνική μας κέρδιζε με 2-0, ένας Αιγύπτιος που καθόταν δίπλα μάζ' ρώτησε: «Ξέρετε τους Έλληνες παίκτες;» τού απαντήσαμε αρνητικά και μάζ' ρώτησε ξανά, αν γνωρίζουμε τους Αιγυπτίους παίκτες που φυσικά γνωρίζαμε πολύ καλά από το πρωτάθλημα στην Αίγυπτο στο οποίο συμμετείχε και η Ελληνική Αθλητική Ένωσση. Οπότε ο Αιγύπτιος μάζ' ρώτησε για τρίτη φορά: «Τότε γιατί υποστηρίζετε αυτούς που δεν ξέρετε και αύριο θα φύγουν, αντί αυτούς με τους οποίους ζείτε κάθε μέρα;»

Ο Αιγύπτιος, όπως πολλοί συνέλληνες, δεν γνώριζε, βέβαια, πως η Ελλάδα ήταν για μάζ' στην Αίγυπτο ένα όραμα, ένα κομμάτι της ψυχής μας το οποίο δεν είχε καμία σχέση με τους ανθρώπους που την κατοικούσαν, ούτε καν με τις φυσικές ομορφιές της. Η Ελλάδα δεν ήταν για μάζ' η γη της επαγγελίας, ούτε τουριστικός προορισμός, ήταν η μάνα πατρίδα μας και αυτό τα λέει όλα.

Εκλογικά

Σύμφωνα με έναν αυστραλό έμπειρο πολιτικό αναλυτή, υπάρχει μια πολύ πιθανή περίπτωση να οδηγηθούμε σε δεύτερες εθνικές εκλογικές αν το εκλογικό αποτέλεσμα δεν βγάλει αυτοδύναμη κυβέρνηση. Σύμφωνα με τους αναλυτές θα δοθεί σκληρή μάχη και για την τελευταία ψήφο το Σάββατο 2 Ιουλίου από τα δύο κόμματα εξουσίας, αλλά δεν πρέπει να υποτιμούμε τους ανεξάρτητους και τους Πράσινους που έχουν τη δυνατότητα να χαλάσουν τα σχέδια του Μάλκολμ Τέρνμπουλ και τού Μπιλ Σόριεν.

Οι Εργατικοί έχουν αποκλείσει κάθε συνεργασία με τους Πρασινούς αν δεν μπορούν να κυβερνήσουν με αυτοδυναμία και το ίδιο ισχύει για τον Συνασπισμό, άρα θα ξαναπάμε στις κάλπες.

Εγώ, όμως, θα ρωτήσω τί θα γίνει αν και στις δεύτερες εκλογές δεν προκύψει αυτοδύναμη κυβέρνηση;

Quattro Greci, cinque comandati

Οι Έλληνες πολιτικοί ισακίζονται ν' αποδείξουν πως η αρχομανία τους δεν έχει όρια και έχει φτάσει πια τα όρια της πλιθιότητας. Είναι και αυτό ένα από τα μεγάλα ελαττώματα της φυλής μας που έχει βλάψει και αδικήσει την Ελλάδα μας, ενώ μάζ'

εξευτελίζει διεθνώς. Οι Ιταλοί λένε Quattro Greci, cinque comandati, δηλαδή «τέσσερεις Έλληνες, πέντε αρχηγοί» και επαληθεύεται κάθε μέρα στην πατρίδα με τη δημιουργία νέων κομμάτων. Οχι για να λύσουν τα προβλήματα, αλλά απλώς για να καμαρώνει κάποιος «πρόεδρος».

Δεν μάζ' έφτανε ο γραφικός Λαφαζάνης που δήθεν θα ανατρέψει το κατεστημένο με το 2% των ψήφων που συγκεντρώνει, μάζ' βγήκε από αριστερά και η Ζωή Κωνσταντοπούλου με δικό της κομμα, ο Μπαλτάκος με ακόμη ένα ακροδεξιό και καταπόδας ο Φαήλος Κρανιδιώτης, νέο κόμμα ο Γιάννης Ραγκούσης και δεν αποκλείεται να μού έχει διαφύγει ακόμη ένα ή δύο νέα κόμματα γιατί έχω χάσει τον λογαριασμό.

Γ' αυτό το φαινόμενο, τουλάχιστον, φταίει απόλυτα ο Αλέξης Τσίπρας, που κατάφερε να γίνει πρωθυπουργός ξεκινώντας από το 4%. Τώρα όλοι ελπίζουν να γίνουν πρωθυπουργοί ξεκινώντας από το μηδέν και είναι ασυγκράτητοι!

Εγώ θα πρότεινα να υπάρχει ένα μεγάλο πρόστιμο για τα κόμματα που κατεβαίνουν στις εκλογές και δεν συγκεντρώνουν τουλάχιστον το 1% των ψήφων. Αντιδημοκρατικό θα μού πείτε και εγώ θα απαντήσω ότι θα πρέπει να τιμωρούνται αυτοί που νομίζουν ότι η δημοκρατία είναι στο έλεος τού

κάθε... βλαξ.

Καλό!

Στο σπίτι μου έχουμε μοιράσει τις δουλειές με τη γυναίκα μου. Εγώ κάνω οκούπισμα, σφουγγάρισμα, πλύσιμο πιάτων πλυντήριο, και αυτή τα ξα-νακάνει όλα σωστά.

Ακόμη ένα:

- Παππού, θα έρθεις μάρτυρας εναντίον του βλάκα που πέρασε με κόκκινο και με χτύπησε;
- Βεβαίως παιδί μου.
- Ευχαριστώ! Το ονομά σας;
- Πέτρος.
- Και το επίθετό σας;
- Άγιος.